Ч. 78. Четвер 10 (23) цьвітня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Обструкция на Угорщині. — Ґр. Більов про македоньску справу і французско-німецкі відносини. — Німецко-американьский спір. — З Финляндиї.)

Опозицийні сторонництва на Угорщині порішили витревати в своїй тактиці, скоро показало ся, що міністри Сель і Февварі не привезли з Відня ніяких уступок в справі войскових предложень, а навіть — як здає ся — не старали ся там о ніякі уступки. Одним з головнійших оружий опозициї есть борба о цісарский гимн, що найшла прихильний відгомін в цілім краю. Угорска опозиция виступає завзято против того гимну і домагає ся иншого, котрий би відповідав теперішному державному становищу Угорщини. Того оружия імила ся опозиция також в четвер, коли сойм зібрав ся на перше засіданє по сьвятах. Пос. Ґаль говорив про пригоду, яка склала ся дня 15 марта в Пятицерквах в кадетскій школї. В день народного угорского сьвята велїв командант школи співати ученикам цісарский гимн. Против тих, що не послухали, заряджено слїдство і кількох видалено з заведеня. В тій справі промавляло ще кількох бесїдників. Відповідь міністра гонведів бар. Февварі'ого переривано голосними криками. Мінїстер закінчив свою відповідь словами: „Цїсар і король — то одна особа. Поки я тут сиджу, гимн той буде граний і співаний, бо я не лише добрий патріот, але й вірний королеви. Не закажу співати того гимну, бо не есть він гимном чужої держави“. „Що при єго звуках вішано патріотів з р. 1848, то неправда, котрою лише підбурює ся людий. Гимн той є знаком почести для короля; мусить єго знати кождий жовнїр, коли єго груд наповнена любовію і честию для першого мужа угорского, що есть славою нашого народу“. Засїданє закінчило ся внесенем, щоби мінїстер Февварі дав другим разом відповідь „мериторичну“; мінїстер пристав на те і засїданє відложено, з радостию для опозициї, що буде мати і дальше відповідний материял до веденя обструкциї. Слїдуюче засїданє почало ся дискусиєю над буджетовою провізориєю. Промовляв п. Кошут іменем свого сторонництва, докоряючи правительству, що замість у властивім часї внести буджет, змушує сойм до нарад над войсковими предложенями. Сторонництво бесїдника при нарадах над першою провізориєю буджетовою поступило собі льояльно, але правительство надуживає сеї льояльности і весь час провізориї заповнило войсковими предложенями. Бесїдник закінчив візванем, щоби правительство по провізориї весь час посьвятило лише розправі буджетовій; заразом висказав правительству недовірє за те, що не дбає про независимість Угорщини. Потім мінїстер Февварі відповідав на інтерпеляциї в справі цісарского гимну і просив о принятє своєї відповіди. По острій полеміці пос. Пепа постановлено голосувати над справою поіменно на слїдуючім засїданю. Опісля мінїстер Сель відповідав на інтерпеляцию в справі загребских демонстраций, заявляючи, що донесеня дневників суть пересаднї, хоч годї заперечити, що демонстрациї звернені були против угорскої ідеї державної. Палата приняла відповідь до відомости, і на тім засїданє закінчено.

Один француский журналїст мав розмову з ґрафом Більовом, про котру пише париский Temps. Ґр. Більов мав сказати, що політичне положенє в Европі знамените. Вправдї маємо македоньске питанє і не есть то буря в склянці води, бо склянка за велика, але державні кабінети згодили ся той страшний округ відгородити і не допустити до розширеня нещастя. Маємо надію — сказав ґр. Більов — що ті розрухи не закаламутять мира. Франция і Німеччина стоять до себе в як найлїпших відносинах. Нема ніяких чорних точок. Не потребуємо бояти ся повороту кровавих спорів

---

8)

Новочасні чарівники і чарівниці

або

Спіритизм і єго жертви.

(Дальше).

Як вже із дотеперішних зізнань сьвідків в процесї цьвітового медіюм видимо, берлиньскому судови не конче ходило о то, чи панї Роте своїми духами і штуками духів зробила комусь яку шкоду чи нї; суд о то не конче розпитував а далеко більше і головно о то, в який спосіб панї Роте приносила цьвіти і як показувала „чудеса“. То надало характеристики цїлому процесови і зробило єго по правдї не так процесом против панї Роте, як більше против спіритизму взагалї. Длячого так стало ся, побачимо пізнїйше, а тепер послухаймо оповідань дальших сьвідків.

Якась панї Штайнман, спіритистка, розповідала, що єї довели до спіритизму єї домашні події. Она має сестрінницю, котру яко сироту взяла до себе, а котра стала ясновидющою, не знаючи о тім нічого. В пів року по тім, як стала ясновидющою, почала она в транс виголошувати бесїди. Відтак молила ся до своєї помершої матери і просила єї, щоби она увільнила єї від того, та й дійстно перестала бути ясновидющою. Від того часу чути лиш було, як щось пукало, або мурликало дуже голосно, нераз і 20 разів на день, так, як то мурликають коти. Дївчина казала, що то робить так якась „інтелїґенция“, нехай она, панї Штайнман змовить 20 отченашів, а „інтелїґенция“ перестане мурликати. Иноді, коли дївчина була близько, чути було, як би в ліжку щось ломило ся. Штайнман змовила тоді 20 отченашів і перестало мурликати. Тота дївчина виворожила також, що братови панї Штайнман відоймуть ліву руку, а так само заповіла одній своячці наперед, що она занедужає і так дійстно стало ся. Тота дївчина вже віддала ся і жиє тепер в Дрезднї та має 21 лїт.

Оборонець панї Роте зажадав тоді, щоби ту ясновидющу з Дрездна завізвати на сьвідка, бо він хоче тим доказати, що можуть дійстно бути ясновидющі люди, отже так само може бути ясновидющою і Роте. — Сьвідок Райніке звернув увагу на то, що сьвідок Вешель есть ясновидющий, а президент трибуналу закликав того сьвідка і спитав єго: Чи ви ясновидющі?

Сьвідок: Так, виджу иноді якісь постаті:

Президент: Чи виділи ви такі постаті і на засїданю у панї Роте?

Сьвідок: А вжеж. Коли з панї Роте говорив дух Цьвінґля, видів я виразно, як поза нею стояла якась постать.

Президент: Як же виглядала тота постать?

Сьвідок: То був грубий панок з густим волосєм і коли панї Роте говорила в транс, він стояв поза нею та розкладав руками.

Прокуратор: Якуж одіж мала на собі тота постать?

Сьвідок: Чоловік той мав на собі ясне, лїтнє одінє, з жакетом.

Президент: А чи знаєте, хто то був Цвінґлї?

Сьвідок: Знаю лиш, що то був реформатор.

Президент: Чи знаєте, де і коли він жив?

Сьвідок: Нї. Я видів зовсім виразно єго лице. Я видів також Фридзю, як она стояла поза панею Роте; то була дївчина лїт може 11 до 12. З'явище то тревало може пів години; відтак Фридзя щезла.

Оборонець: Чи то то з'явище ходило за панею Роте, чи стояло і не рушало ся?

Сьвідок: Мусите собі то так уявити, що тото з'явище було ніби якоюсь мракою, котра мала вид чоловіка.

На дальше питанє розповідав сей сьвідок, столяр, чоловік вже старший, але зовсім здоровий, що коли він стає ясновидющий, то єго не пре до того ніяка сила; він видить нераз нагло при роботї духи людий, з котрими нїколи не мав ніякого дїла, а тоту силу ясновидїня має вже від двох лїт.

Дальше завізвано на сьвідка магнетизера Ґайста. Він був давнїйше урядником при асекурациї, а тепер займає ся окультизмом але не спіритизмом. О тім, що видів, може то сказати, що єнч був дуже осторожним при виборі участників засїдань, а особливо уважав дуже на тих, що виглядали на якихсь учених і держав їх здалека. Навіть якогось адвоката не хотів допустити. Сьвідок сей видів, що цьвіти виходили завсїгди з долини а нїколи з гори, лиш з

минувшини. Мусимо плекати і розвивати те все, що нас до себе зближує, а оминати все, що могло би причинити ся до непорозуміня. Я впевняю себе щоденно, що обі народности можуть себе знести. Наші цивілізациї доповняють ся. Край Пастера, Вольтера і Молієра не може зле жити з краєм Ґетого, Шілєра і Гельмгольца. У нас в Німеччині зискують Французи що день більше симпатий. Всюда принимають їх щиро. Се успокоююча познака.

Американьский державний секретар заграничних справ Гай, звернув ся до американьского амбасадора в Берлині з просьбою, щоби він звернув увагу німецкого правительства на жалобу місийного комітету увязненя американьских місийних учеників на острові Рук, положенім в ґрупі кароліньских островів. Місийний комітет оголосив именно лист місионаря Стімзена, в котрім каже ся, що німецкий воєнний корабель „Корморан“ прибув до Рук і капітан велів Стімзенови явити ся на поклад, щоби переслухати єго в справі жалоби що-до зневаженя німецкої фляґи місийними учениками. Капітан не хотів вислухати оборони Стімзена і обійшов ся з ним грубо. Приватні телеґрами доносять в справі німецко-американьского спору такі близші поясненя: чотирох місийних учеників піймав комендант „Корморану“ і увязнив в Понапе. Скоро та вістка дійшла до Берлина, заряджено слідство і зажадано докладного справозданя. Політичного значіня не має сей спір.

Правительственний російский дневник оголосив царске розпорядженє, силою котрого ґенерал-ґубернатор дістав власть замкнути на якийсь час реставрациї, книгарні, склепи і промислові заведеня. Дальше дістав ґенерал-ґубернатор право забороняти приватні товариства і виганяти особи, „небезпечні для публичного спокою“. Вигнане може наступити лише за дозволом царя з винятком наглих случаїв. Особи вигнані з Фінляндиї мають бути відставлені до певних місцевостий в Росиї на постійний побут. Згадане розпорядженє важне на 3 роки.

Новинки.

Львів дня 22 го цьвітня 1903.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла асистента почтового Александра Сьмішкевича з Сянока до Перемишля.

— **В справі господарско-економічного віча,** яке наміряє устроїти сего року у Львові краєве господарске товариство „Сільский Господар“, видїл сего-ж товариства порозсилав на днях до осіб близше єму знаних запрошене на довірочну нараду, яка має відбути ся дня 28 цьвітня с. р. о годині 11-ій перед полуднем у Львові (в комнатах товариства „Просьвіти“). Єсли-ж ще хто з Впов. Родимцїв, займаючих ся господарско-економічними справами нашого народа, схотїв би взяти участь в тій довірочній нарадї, а не отримав запрошеня, зволить віднести ся наперед прямо до секретаря товариства о. Кузьмова в Олеську (почта loco), — або в самім дни наради перед самою нарадою зголосити ся до канцеляриї товариства „Просьвіта“ у Львові (Ринок ч. 10). — *Вид л тов. „Сільский Господар“.*

— **Прогулька ґенерального штабу до Галичини** відбуде ся сего року, а именно до західного єї кута Осьвенцїм-Кенти-Бяла. Після пляну затвердженого Цїсарем, бере участь в тій стратеґічній прогульцї 50 офіцирів, між ними 22 самих генералів, під проводом шефа ґенерального штабу, фельдцайґмайстра бар. Бека. Відділ кавалериї буде повнити ординансову службу в часї тої прогульки, що назначена на другу половину мая.

— **Великі снїги** упали в часї наших сьвят та лютили ся страшенні сьніговиці в західних сторонах Европи. У Віднї в ночи з пятниці на суботу упав так великий снїг, що грубою на кілька дециметрів верствою вкрив дахи і улиці. Опісля лютила ся страшна буря, котра особливо в недїлю прибрала великі розміри. В Пратері і в многих публичних і приватних городах поломив вихор грубі старі дерева, з многих домів позривав дахи, а вже найбільше поломив стовпів телеграфічних і телефонїчних. На улици вхопив вихор троє людий і кинув ними до землї з такою силою, що одна жінка розбила собі голову, а один мужчина і одна женщина зломили ноги. В суботу по полудни упав був в Сг. Пельтен так великий снїг, що цїле місто і єго охрестність було формально засипані снїгом як би серед найострійшої зими. В Корнайбурзї вийшов був 19 с. м. 8-лїтний хлопець якогось халупника по щось до шопи. Як раз в тій хвили, коли отворив двері від шопи, вихор вирвав їх і кинув ними на хлопця так, що забив єго на місци. — З Іббс, в Долїшній Австриї доносять, що там дня 19 с. м. від 12 до 3 год. гнало безнастанно снїгом так, що сьвіта не було видко, а в цїлій охрестности вкрили ся гори від вершка аж до самого споду грубою верствою снїгу. То само було в цїлім Форарльберґу. На Мораві настали були такі заметелї, що треба було аж здержати рух многих поїздів. Вихор поломив стовпи телеграфічні і перервав всю комунїкацию з Віднем. Така сама заметіль а з нею і студінь настали були в многих сторонах Угорщини. Та й тут вихор поломив стовпи телеграфічні та перервав всю комунїкацию. Як велика була перерва, видко з того, що коли телеграф направлено, то наспіло 8000 депеш так, що взагалї не могли дати ради. Буря, снїги і студінь наробили взагалї найбільшої шкоди в садах і винницях. В самій Долїшній Австриї обчисляють шкоду на богато мілїонів. Така сама буря лютила ся майже в цїлій Німеччинї, Данїї а почасти і в Швециї та Норвеґії. У нас, в західній Галичинї настали були величезні заспи снїгові межи Дзедзіцами а Живцем і рух поїздів на сїм шляху треба було здержати. В Кракові упав був великий снїг і засипав цїле місто, але через Львів пересунулась оногди лиш слаба сьніговиця з досить сильним вихром. Нинї вже потеплїло і маємо красну погоду а з нею і надію, що послїдна студінь була лиш знаком, що зима в послїдне прощає ся з нами.

великою зручностию були підкидані в гору. На єго погляд мусить Роте мати незвичайно бистре психольоґічне чутє, бо она уміла завсїгди позбути ся тих людий, що були дійстно недовірчиві. Сьвідкови сему впало й то в очи, що коло пані Роте сидїли підчас засїданя завсїгди о скілько можна найгрубші люди. Стан транс уважав за правдивий доти, доки не побачив, що Роте завертає очима, як того в такім станї не буває. Після погляду сего сьвідка ревізия у пані Роте відбувала ся дуже поверховно; єї робили дами, котрі поступали при тім дуже прилично. Роте підносила спідниці лиш з переду по колїна, а прецї могло ще бути досить місця на тїлї, де би она могла була сховати цьвіти. Межи нею а Єнчом мусїло також бути якесь порозуміне, бо сему сьвідкови впало то в очи, що Єнч завсїгди розпочинав свої поясненя і тим звертав на себе увагу всїх присутних, коли Роте мала цьвіти по за собою і зараз по тім мали наступити приноси. На однім з засїдань сказала єму пані Роте щось про єго відносини, чого она після єго погляду не могла нїяк знати. То єго дуже здивувало і він у великім роздразненю подав то телефонїчно до відомости свому приятелеви. На то відповів єму приятель зовсїм холодно, що в тім нема нїчого дивного, бо пані Роте була день перед тим у їх спільного приятеля, якогось Ґердінґа і там розвідувала ся про него.

Вельми характеристичні були зізнаня слїдуючих сьвідків. Асистент телеґрафічний Куґавпт розповідав, що він есть спірітистом і спонукав панію Роте через Єнча, щоби она у него устроїла одно засїданє. Розпочало ся як звичайно від молитви а відтак далось насамперед почути якесь пукане. Голос того пуканя був зовсїм не такий, як коли бити якимись твердими предметами об себе. Сьвідок сказав тогди, що хотїв би чути голос подібний до різаня дерева і пукане зараз змінило ся, але той новий голос подобав більше на прискорене пукане як на різанє.

Коли Роте запала опісля в транс, відозвала ся нараз до сидячого напроти неї пана: За вами стоїть якась женщина, що має на голові якийсь дивний стрій, подібний до того, який мають сестри шпитальні. — Пан той вельми здивований відповів: Тажеж то моя мати; она носила подібний стрій. — Коли опісля наступили цьвітові приноси, сьвідок не спускав панію Роте з ока, і має то переконанє, що при тім не було нїякого обманьства. Перед тим не було в комнатї нї найменшого запаху цьвітів, а по приносах дав ся почути сильний запах в цїлій комнатї. Він яко урядник державний зізнає під своєю присягою, що був переконаний о правдивости приносів. То дивне, але правдиве з'явище, що засїданє не удає ся, коли на нім переважає число недовірчивих людий. Звідки то бере ся, длячого то так, він не уміє того пояснити, але на всякий случай потреба, щоби переважала симпатия присутних для медіюм. Коли опісля пан Ґерлінґ напятнував панію Роте яко мантійку, став він знову трохи недовірчивим і порозумів ся з Єнчом, щоби він спонукав панію Роте устроїти окреме засїданє в єго, сьвідка комнатї.

То єму удало ся і дня 15 жовтня відбуло ся засїданє, до котрого пороблено всїлякі виможливі приготовленя, щоби не допустити до якогось обманьства. Пані Роте, скоро лиш приїхала, мусїла піддати ся строгій ревізиї, котру зробили єго жінка і шуринова. Але то правда, що ревізия, як він то опісля довідав ся, не була зовсїм докладна. Відтак повели панію Роте до комнати, з котрої все повиношено. Сьвідок того переконаня, що внутрішне і внїшне житє розвиває ся зовсїм природно найліпше серед темноти. Тажеж то прецї буває так само із зерном збіжа, з дитиною в утробі матери і в инших случаях.

Куґавпт казав опісля осьвітити ту комнату, де відбувало ся засїданє, лиш дуже слабо. Відтак розділено єї занавісою на дві нерівні части. До меншої части ввели панію Роте. Там всадили єї в мішок, котрий сягав їй по саму шию і тут коло шиї завязано єго. Мішок той був зроблений з полотна і з подвійними швами, котрі перед тим докладно оглянено. Відтак лишили єї саму за занавісою. По короткім часї вчули присутні, як поза занавісою щось впало на землю і точно в сїм минут по тім вийшла пані Роте зпоза занавіси зовсїм вільна. Тодї всї оглядали мішок; він лежав на земли, печатки були ненарушені, а так само шви і шнурок. Пізнїйше приносила пані Роте цьвіти і помаранчі, котрі не могли нїяк бути вже на місци. На дворі було студено і мокро, а цьвіти були також студені і мокрі та не мали тої теплоти, яка була в комнатї, а котру мусїли би були прибрати, як би були з годину полежали в комнатї. Один раз принесла пані Роте цїлу вязанку цьвітів. Сьвідкови впало то в очи, що кінчики цьвітів в тім місци, де їх пані Роте держала в руцї, мали слабий запах фосфору. Впрочім то характеристична річ, що у медій дає ся нагло почути ся сильний запах фосфору, котрий опісля дуже борзо щезає. Звідки він бере ся, того сьвідок не уміє сказати.

На однім засїданю яке відбувала п. Роте, сидїло цїле товариство довкола тяжкого стола. Коли Роте запала в транс, почав стіл підносити ся і дало ся почути якесь дивне пуканє. При тім не сидїла Роте при самім столї та й не доторкала ся єго руками. Роте відозвала ся відтак до одної 60-лїтної дами, що сидїла напроти неї, і сказала: То дух вашого мужа, що дає знати о собі. Стіл зачав відтак по кілька разів хилити ся в сторону тої дами, а она по хвили відозвала ся: Піди прецї раз і до мого сина. Стіл почав зараз сунути ся в ту сторону, де сидів той син. Цїле товариство поклало відтак руки на стіл, а мимо того він по хвили підняв ся в гору і висїв свобідно у воздусї.

Дальший сьвідок пані Ріхтер приїхала була аж з Липска, щоби сьвідчити і розповідала, що на засїданю, на котрім она була, пані Роте дуже красно приносила з воздуха цьвіти і образи. Одно засїданє відбуло ся таки в єї по-

— Огонь. На фільварку в Мавковичах, пов. перемиского, маєтности кн. Сапіги, згорів дім для робітників, котрий не був асекурований. В огни тім мало що не згоріло двоє маленьких дітий, одно що мало два роки а друге два місяці, але командант постерунку жандармериї Старостяк виратував їх з горіючого будинку.

— З товариства „Труд“. Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 І. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи модиярства знаної з своїх гарних та солідних виробів модиярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданем нашим буде як найсовіснійше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солідній і гарнім викінченю по цінах найприступнійших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надіємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— На ратункову стацию зголосив ся онодги 21-літний парубок із Зубрі, Антін Пукас, з трома ранами на голові, котрі зробила єму мачоха, вдаривши єго в гніві ск янкою. Раненого заосмотрив дижурний лікар, а ціла справа закінчить ся перед судом.

— Поворот з Америки. Шлескі часописи доносять, що тамтуди що день повертає богато еміґрантів з Америки до Австриї, позаяк за морем не можуть найти праці. Недавно осібний поїзд з Гамбурґа привіз до австрийскої границі 800 таких робітників.

— Траґічна помилка. В селї Обіджи під Стари Санчом приключив ся страшний случай отроєня сільним квасом через похибку. Місцевий війт Мадзяр, хотячи почастувати горівкою прибувшого на сьвята сина-одинака і єго військового товариша, налив їм до келишків через похибку сільного квасу. По кількох годинах муки оба померли.

— Проповідником тверезости, що сам пє горівку, єсть абесиньский цісар Менелик. З Парижа доносять іменно, що цісар той заказав недавно тому дуже строго пити солодкі горівки спроваджувані з Франциї і двох расів (достойників абесиньских) велїв замкнути до вязниці за то, що они мимо єго заказу пили дальше лікери. Але сам Менелик пє горівку дальше. Француські ґазети не додають лиш, яку. Може бути, що абесиньскому монарсї засмакувала ліпше росийска „ачіцоннал водка“, як француский лікер, бо звістно, що у него був свого часу в гостині козак Ачінов, котрий чей мусів мати з собою і „водку“.

— Обікрража церкви. До церкви в Вибранівцї, бобрецкого повіта, вломив ся в ночи з 11 на 12 цьвітня невислїджений доси злодій і розбивши скарбону, забрав 300 К готівкою. По способі виломаня муру і зелізних крат можна догадуватись, що злодій належить до фахових вломників.

— Намірене самоубийство. Дня 21 с. м. около 3 години по полудни зайшов челядник столярский Іван Мазайкевич до купальні Ґіса при ул. Шпитальній і влїзши у ванну, підтяв собі жили під колінами. Служба купелева побачила завчасу, що стало ся і виймила десперата з води, котрого товариство ратункове відставило до шпиталю. Житю Мазайкевича не грозить ніяка небезпечність. Десперат, чоловік 64-літний, в роздражненю і з нужди хотів відобрати собі житє.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 22 цьвітня. Урядова часопись оголошує розпорядженє міністра оборони краєвої, поручаюче властям войсковим приготовленє сегорічного побору на час від 2 червня до 25 липня.

Будапешт 22 цьвітня. В войскових кругах говорять, що в сїм році буде заведене в цїлій піхоті австрийскої армії уоруженє новим карабіном, меншим від дотеперішного.

Загреб 22 цьвітня. Двох редакторів Obzor-у відставлено до карного суду, обжалованих о провід в теперішних противмадярских демонстрациях.

Рим 22 цьвітня. Аґентия Стефанї'ого доносить, що міністер справ заграничних Прінетті подав ся до димісиї і король димісию приймив, удїляючи єму високий ордер.

Льондон 22 цьвітня. Мароканьскому султанови уділено в Льондонї позичку в висоті 250.000 фунтів. Та справа викликала велике враженє у Франциї, тим більше, що Анґлія мішає ся в справи Марока в часї, король Едвард має відвідати президента Любета в Парижи.

Надіслане.

мешканю. Она тоді привезла паню Роте з двірця до себе, а Роте мала при собі лиш ручну торбинку. Та й тут приносила она від 6 до 8 год. много цьвітів, що не були звілї, але просто ще з роси. На третім засїданю она була зовсім розібрала ся і убрала ся в одїж пані Ріхтер та в тій одежи приносила цьвіти.

Иньшим разом зробила она в каварни так, що нараз стало їй падати на коліна таке множество цьвітів, що она аж мусїла вийти з каварні, щоби не наробити великого дива. Ще иньшим разом в присутности кількох пань посипала она на ті пані множество прекрасних цьвітів. Тоді начислено аж 130 штук а то було в такій порі, коли би она мусїла була видати на ті цьвіти богато гроший. Що до ясновидіня то розповіла пані Ріхтер, що Роте подала була вість о смерти одної особи, заким ще наспіло листовне повідомленє о тім.

Сьвідок Штедінґ, касиєр банковий, спірития, розповідав, що пані Роте принесла була одного разу цьвіт праліски, котрий перезимував крізь грудку леду; иншим разом переконав ся був один офіцир, що в книжці, котру пані Роте взяла зовсім чисту до рук, було записано 20 сторін і всїляким письмом. Одного разу спадало з гори таке множество цьвітів, що присутний на засїданю лікар аж онїмів.

Сьвідок Селїн, 71-літний професор ґімназияльний на пенсиї, розповідав, що він від 32 лїт займає ся розслїдами спіритизму. Після єго погляду спіритизм то ніяка наука, лиш завершене в цїлім сьвітї, котре опирає ся на фактах. Він покликував ся при тім на німецкого фільософа Канта, котрий доказував, що межи сим а тамтим сьвітом єсть якась звязь. Сьвідок сей переконаний о тім, що Роте єсть ясновидющою, а о тім переконують єго слїдуючі факти. Одного разу побачила пані Роте коло него якусь постать, котру описала так докладно, що він мусїв набрати переконаня, що то один знакомий єму а недавно помершии анґлійский учений, президент Маєрс. Дивним дивом додала пані Роте, що тота постать має меч в руцї. Він шукав відтак якоїсь звязи з тою інтелїґенцием і знайшов єї та сказав до него: Любий Маєрс, я зрозумів, чого ти хочеш; так стане ся. В кілька днів опісля прийшла пані Роте до єго помешканя, щоби з ним попращати ся. Тоді нараз показало ся зявище, а перед тим ще далось почути якесь пуканє. Пані Роте сказала єму, що побачила в єго комнаті якусь постать; она ще стоїть там, заложивши одну ногу на другу та киває на него, здає ся, що то тота сама, котра мала меч в руках. Він пуканєм порозумів ся з тим духом і сказав до него: Друже Маєрс, тїшу ся, що ти відвідав мене в моїй хатї — і в тій хвили посипали ся зі стелї фіялки, підснїжники, ляки і т. п.

Професор Селїн пояснив дальше, що суть двоякі роди пуканя, електричні, материялізуючі; то пуканє, яке він добачив у Роте, єсть лиш електричне. Що до приносів, то він переконаний о тім, що они правдиві. Для него суть такі приноси взагалї лиш долїшним, часто не чистим кінцем тої ступениці зявище, котра веде до найяснійшої вижини. Він одного разу сказав навіть „інтелїґенциям“, що то не годить ся, щоби они приносами стягали на свое медіюм підозріня та всїляку помовку. На то они єму відповіли, що він може бути спокійний, бо ті приноси приходять з далеких сторін, де цьвітів єсть така маса, що о ушкодженю чужого майна не може бути й бесіди. Але він обстав таки при своїм і сказав духам, що ліпше таки було би, як би они того не робили. Одного разу дістав він був принос в виді медальйоника, котрий не хотїв приняти і поклав на стіл та просив „Фредзю“, щоби она єго собі назад взяла. Фредзя сказала єму тогди: Любий вуйку! лиши то. Я не можу єго назад взяти. Він тоді взяв той медальйоник, але сказав Фредзї, що на будуче щось подібного не прийме.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).